

ปัญญา

๒

เราต้องมีแรงบันดาลใจสูงมาก
ในการสร้างโลกแห่งสุนทรีย์
ต้องมีแรงศรัทธาสูง

เราได้รู้รหัสเร้นลับ
ผู้คนมักถูกกำจัดด้วยแรงแห่งความโกรธา
โมหาคติ
จากผู้โยสด้วยอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์
และญาณปัญญา
ขณะที่มนุษย์ก้าวเดินด้วยดวงตาบอดมืด
บทเพลงแสนเสนาะสอดนัยซบกล่อม
ว่าจะเดินทางไปพบแสงอันเรืองรอง
ในการกิจอันขมขื่น
มีของกำนัลเล็ก ๆ น้อย ๆ
เป็นรางวัลแห่งความสัตย์ซื่อ

ประเสริฐ จันทร์คำ*

*เจ้าหน้าที่ประจำโครงการวิจัย “การวิจารณ์ในฐานะพลังทางปัญญาของสังคม
ร่วมสมัย” มหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์ จ.นครปฐม

บางครั้ง เมื่อลงนอนอย่างหนึ่งเฉย
ราวคนตาย
ความโดดเดี่ยวเดียวดายนั้นสอนให้เข้มแข็ง
ยืนหยัดด้วยตัวตนเองแท้จริงของเรา
นับวัน
ห่างไกล ทุก ๆ คน
ทุก ๆ ฝีก้าว ร้อนรุ่มและกระหาย
รุ่งอรุณแห่งเสรี

เราต้องมีแรงบันดาลใจสูงมาก
ในการสร้างโลกแห่งสุนทรีย์
ต้องมีแรงศรัทธาสูง

ใครเป็นผู้ลิขิตเราไว้
พระเจ้าเป็นเจ้าของ
ตัวละครของพระองค์
ผู้เป็นตัวแทนแห่งความว่างเปล่า
มันคอยบัญชา ให้อยู่ใต้อาณัติ
ประณามผู้เมินเฉยต่อบัญชา
“ไอ้คนชั่ว ตาบอด โง่เขลา”
หรือไม่ก็ว่า “ปีศาจได้สิงเป็นวิญญาณเจ้าเสียแล้ว
เป็นไง!
เจ้าเด็กน้อยในชอกกุ่มอันคับแคบแห่งวัยเยาว์
เจ้าโยอาจหาญวิพากษ์วิจารณ์งานของพระเจ้าเป็นเจ้า
ดวงวิญญาณเจ้าช่างไร้การศึกษาอบรมเสียนี้กระไร
ใครเป็นบิดามารดาของเจ้าหรือ
ใครเป็นครูอาจารย์ของเจ้ากันล่ะนี่
เจ้าน่ะ ช่างโง่หงิกเกินอัตราเสียแล้วกระมัง

มดตัวโตบ้างที่เกลียดชังน้ำตาล
ปลาตัวโตเล่าที่รังเกียจน้ำ
เจ้าคงต้องพิจารณาให้รอบคอบกว่านี้เสียแล้ว
มดหรือปลาตัวโตบ้างที่รังเกียจสารัตถะของตนเอง
แล้วมนุษย์นี่เล่า
หรือเจ้านั้นเล่า
เจ้าลาตัวโง่
เจ้ารังเกียจหญ้าที่กำลังเคี้ยวกินกระนั้นหรือ
ช่างน่าเวทนาเสียเหลือเกินแล้ว
มนุษย์ผู้กลายเป็นลาโง่
มันรังเกียจหญ้าที่กำลังกลืนกิน
และด่าทอพระผู้เป็นเจ้า
‘ดูซิ ทัศนกรรมช่างไร้เหตุผล’

“พระผู้เป็นเจ้า”
โอ พระผู้เป็นเจ้า
ใช่
ช่างไร้เหตุผล
ตลบตะแลง
ช่างน่ารังเกียจนัก
สรรพสิ่งถูกรังสรรค์
จากผู้เป็นมูลเหตุแห่งเกมกีฬา
ไม่มีจำเลยใดร้ายกาจกว่านี้อีกแล้ว
ปรัชญาอันแห่งเล่ห์กระเท่ห์
ท่วงท่าที่กรีดกรายในบทเพลงอันสูงศักดิ์
ในอาณัติและโองการ
นาฏกรรมที่ร้ายจำเริญรำ
ช่างเป็นกิริยาที่น่าชิงชังนัก

พระองค์คือสิ่งใดกัน หากไม่ใช่ไฉวพจน์แห่งบัญชาและไฉงการ
ก็เมื่อนัยน์ตาเราบอดเสียแล้ว
พวกมันจะบอกว่า ปีกาจได้สิ่งเป็นวิญญาณเรา
มันจะพูดเช่นนั้น มันจะใช้ถ้อยวาจาเหล่านี้
อาจเป็นคำไม่สุภาพ เมื่อเราใช้สรรพนามว่า “มัน” แทนที่จะใช้ “ท่าน”
ให้เลอเลิศ ศักดิ์สิทธิ์
มิบังควรหยามเหยียด

อะไรเล่า!
ทั้งเราและมัน ต่างก็สะท้อนอยู่ในแววตา
ระหว่างกัน

ใบสมัคร

วารสารอักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร

เฉพาะเจ้าหน้าที่
เลขที่ใบสมัคร.....
เลขที่ใบเสร็จ.....
วันที่รับเป็นสมาชิก.....
สมาชิกหมายเลข.....
วันที่หมดสมาชิกภาพ.....

ข้าพเจ้า นาย/นาง/นางสาว..... นามสกุล.....

ที่อยู่ที่ต้องการให้จัดส่ง

เลขที่..... ตรอก/ซอย..... ถนน.....

ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....

รหัสไปรษณีย์..... โทรศัพท์..... โทรสาร.....

สถานที่ทำงาน หรือหน่วยงานที่สังกัด.....

ที่อยู่.....

โทรศัพท์..... โทรสาร.....

ขอสมัครเป็นสมาชิกวารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร (2 ฉบับ/ปี)

ตั้งแต่ปีที่..... ฉบับที่..... ถึงปีที่..... ฉบับที่..... รวม..... ฉบับ

ฉบับละ 50 บาท รวมเป็นเงิน..... บาท

พร้อมกันนี้ได้ชำระค่าสมัครเป็นสมาชิกเป็นเงิน..... บาท

(ตัวอักษร.....)

โดยแนบเป็น

เงินสด ให้แก่.....

เช็คธนาคาร (เลขที่.....)

ตัวแลกเงินทางไปรษณีย์

ลงชื่อ.....

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

วารสารอักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
ฉบับวัฒนธรรมศึกษา

ปีที่ 22 ฉบับที่ 1 (มิ.ย.-พ.ย. 42)

บทความประจำฉบับ
สถานภาพและบทบาทของทะเล-
ลามะแห่งทิเบตในประวัติศาสตร์
ทวีวัฒน์ ปุณฺทริกวัดมน
ละกู: เพลงกะเหรี่ยงโปแห่งผืน
ป่าทุ่งใหญ่นเรศวร

โกวิท แก้วสุวรรณ
การศึกษาวัฒนธรรมกับดนตรี:
บนหนทางที่ยอกย้อน

วิริยะ สว่างโชติ

พรเพ็ญ ยันตระกูล

โลกทัศน์ขานาเวียดนาม:

ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 และต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19

จะสอนกวีนิพนธ์ในฐานะพลังทางจิตวิญญาณ

และพลังทางปัญญาในสังคมได้อย่างไร

พระสุจริตสุดา (เรื่อง สุจริตกุล):

คีตกวีหญิงในรัชกาลที่ 6

คำยืมภาษาเขมรจากลิลิตตะเลงพ่าย

เพลงอีแซว:

สื่อวิพากษ์วิจารณ์สังคมอดีตถึงปัจจุบัน

คัฟฟี ฟาราการอฟ

โรนไฮลด์ กริมม์-เซียน

นฤมล จ้าวสุวรรณ-แปล

พงษ์ศิลป์ อรุณรัตน์

อุบล เทศทอง

บัวผัน สุพรรณยศ

ประเสริฐ จันทร์คำ